

Cel din urmă număr al revistei sibiene [Puncte Cardinale](#) – 239-240, pe noiembrie-decembrie 2010 – stă gata să intre, zilele acestea, sub tipar. El împlinește cel de-al 20-lea an, așa cum și-a dorit regretatul

[Gabriel Constantinescu](#)

, și pune punct celei mai lungi aventuri publicistice de dreapta din România postcomunistă. Postez aici câteva texte din cuprinsul lui, reprimându-mi ispita oricărui considerații personale. Ca unul ce am fost părtaș la acest lung traseu, țin însă să le mulțumesc și eu tuturor celor ce, de-a lungul anilor, ne-au stat, într-un fel sau altul, aproape. Dumnezeu să ne dea puterea de-a rămîne într-un duh.

(Răzvan Codrescu)

Demostene Andronescu

O generație, un om, o revistă...

Mai întâi a plecat omul. Când i s-a împlinit veleitul, s-a stins senin și împăcat cu sine și cu Dumnezeu, cu conștiința datoriei împlinite, dar nu fără regretul de a nu fi putut face mai mult. Acum, cu acest ultim număr, care încheie cel de-al douăzecilea an de apariție continuă și fără compromisuri, se stinge și revista ctitorită de el. Nu însă fără a lăsa urme. Cel puțin așa ne

place să credem. Și avem motive să credem acest lucru deoarece ctitorul și îndrumătorul revistei a avut grijă ca din echipa de care s-a înconjurat să facă parte și câțiva tineri înzestrați și destoinici, care, făcându-și ucenicia în preajma unui om de excepție, au ajuns poate ca în unele privințe să-și întrecă maestrul. Și acesta este un câștig substanțial pentru publicistica românească de dreapta.

Cât despre generația căreia i-au aparținut și omul, și – în mare măsură – revista, aceasta este gata și ea de „marea trecere”...

Pe Gabriel Constantinescu (căci despre el și despre revista

Puncte Cardinale

este vorba) l-am cunoscut în vara fatidicului an 1990. Se consumaseră alegerile din mai, care au fost, pentru țară, la fel de nefaste ca și cele din noiembrie 1946: se spulberase cel mai frumos vis al românilor din perioada postdecembristă (fenomenul „Piața Universității”), iar cei care se considerau „emanații” ai așa-zisei „revoluții” din decembrie `89 se înstăpâniseră, prin votul unui electorat imatur și derutat, peste destinele țării și se străduiau acum să-și legitimizeze impostura. Apăruseră deja, ca ciupercile după ploaie, o puzderie de partide și partidulețe ai căror inițiatori făceau mare zarvă pentru a ieși în evidență, fie că meritau cuvântul, fie că nu. Eram, prin luna iulie a aceluși an, la adunarea unui astfel de partid, care avea loc în aula Ateneului Român. Este vorba de Uniunea Democrat-Creștină (U.D.C.), care se constituise ca partid încă din ianuarie și care avea să împărtășească soarta tuturor partidelor inițiate de „amatori”, dispărând destul de curând din peisajul politic al țării. Într-o pauză a „lucrărilor” acelei adunări, pe când mă plimbam dezorientat și oarecum nemulțumit de improvizațiile la care asistam, am fost abordat de un necunoscut care, după ce s-a recomandat, mi-a spus că un prieten comun îi vorbise despre mine și despre preocupările mele și că ar vrea să-mi propună ceva. Apoi, fără alte preliminarii, mi-a pus abrupt întrebarea: „Vă place cirul la care asistăm ca niște neghiobi? Domnule, nu de partide politice, nu de politicieni are nevoie astăzi țara, ci de cu totul altceva. [...] După 45 de ani de comunism, noi, foștii deținuți politici, trebuie să fim o instanță morală și să declanșăm o campanie de pedagogie națională. Hai să-i lăsăm pe alții să facă politică și noi să ne apucăm de ceea ce trebuie! Ce-ai zice să profităm de ocazie și să valorificăm singurele câștiguri ale evenimentelor din decembrie `89, libertatea de asociere și libertatea de expresie, și să edităm o revistă de dreapta?”. Deși la început mă abordase cu oarecare sfială și stângăcie, acum se înflăcărase și scoase din mapa pe care o avea sub braț o coală mare de hârtie, pe care era prefigurată prima pagină a viitoarei reviste. În partea de sus era caligrafiat frumos titlul acesteia:

Puncte Cardinale

...

Ceea ce m-a impresionat încă de la început a fost faptul că Gabriel Constantinescu, vorbindu-mi despre viitoarea revistă, nu venea cu improvizații, ci avea bine conturate toate detaliile necesare unui astfel de proiect, de la principiile directe ale publicației până la echipa redacțională, de la colaboratori până la suportul ei financiar. Făcuse deja rost, de la prietenii și cunoștințele sale din țară și din exil care îi împărtășeau aspirațiile, de banii necesari editării primelor numere. Nu-mi mai aduc aminte întocmai cum sunau pe atunci argumentele cu care încercase să mă convingă de necesitatea apariției unei astfel de publicații, însă le recunosc ca fiind aceleași cu cele pe care le-a evocat retrospectiv cu diferite ocazii, inclusiv în interviul acordat cu doar câteva luni înainte de a ne părăsi unui publicist mai tânăr: „Cu un grup restrâns, alcătuit din foști deținuți politici și din tineri intelectuali, am luat inițiativa înființării

unei publicații care să apere tradiția românească autentică, demascând diversiunile neocomuniste, dar și orice alte forme de stângism anticreștin și antinațional". Sau în altă parte: „Ceea ce am avut în vedere... a fost ideea pură și simplă de

orientare

, de recuperare a

reperelor,

atât de necesare unui popor dezorientat de lungile decenii de comunism. Nu ne-am propus să fim... altceva decât am fost sau am putut fi în contextul acestor vremuri... în care dreapta adevărată, creștină și națională continuă să fie mai mult un deziderat decât o realitate. Afirmându-ne ca «Periodic independent de orientare național-creștină», noi am încercat să provocăm la o reconstrucție a drepte pe fondul noilor realități, iar nu la o simplă imitație epigonă a drepte interbelice. Trecutul trebuie avut în vedere, dar nu poate fi reiterat ca atare..." Cam aceleași lucruri mi le spusese și mie încă de atunci, chiar dacă altfel formulate. Mărturisesc că deși la început îl privisem cu oarecare suspiciune, pledoaria lui înflăcărată nu numai că a reușit să mă convingă de necesitatea unui astfel de proiect, ci să și redeștepe în sufletul meu gustul „aventurii donquijotești” adormit de ani întregi. Totuși aveam unele rețineri. Nu puteam să nu fiu realist și să nu-mi pun întrebarea: „Sunt eu oare capabil să fac față unei astfel de provocări”? Căci cine și ce eram eu la acea dată? Eram un om oprit brutal, de „terorea istoriei”, din evoluția intelectuală normală, cu multe lacune și deficiențe de care eram perfect conștient, și mai presus de toate cu o lehamite paralizantă. În 1964 ieșisem din închisoare mutilat, infirm sufletește și cu o serie de complexe care, în vidul spiritual din „lumea liberă”, s-au acutizat. Apoi, după eliberare, mai bine de un sfert de secol trăisem la întâmplare, într-un soi de paralizie spirituală, fără prea multe preocupări intelectuale și, mai ales, fără năzuințe spre mai sus. Din aceste motive, nu i-am dat un răspuns ferm, ci unul balmăjit: că nu mă pot decide încă, că să mai vedem, că să mai așteptăm... și alte asemenea motivații puerile. Adevăratele motive ale reticențelor mele nu i le-am mărturisit preopinientului meu decât mult mai târziu, după ce ne-am împrietenit. Căci omul acesta mi-a devenit, după ce ne-am cunoscut bine, unul dintre cei mai buni prieteni pe care i-am avut vreodată. Nu credeam că după 60 de ani se mai pot lega astfel de prietenii. Ne înțelegeam din priviri și comunicam între noi... tăcând.

Ne-am despărțit atunci fără să luăm nici o hotărâre fermă în privința participării mele la proiect. El însă a perseverat și peste vreo două săptămâni m-a invitat la el acasă, la Sibiu, și în cele din urmă a reușit să mă convingă. Acum, privind retrospectiv la tot ce a fost, nu regret deloc că am dat curs unei asemenea „nebunii”, deoarece, pe lângă faptul că mi-am făcut un prieten de nădejde, am reușit să ies și din marasmul în care mă bălăceam de atât amar de vreme.

Punctele Cardinale

au dat vieții mele plate de până atunci „sensuri verticale”. Nu zic că am făcut gaură în cer, dar am satisfacția că am participat și eu, cu puținul meu, la succesul mai mare sau mai mic al unei reviste de dreapta adevărate într-un peisaj social și cultural bântuit de stânga și de stângisme. Și acum, la ceas de bilanț, în loc de înșiruirea unor realizări și succese care ar putea fi considerate subiective, să-mi fie permis să reproduc caracterizarea pe care o făcut-o

Punctelor Cardinale

unul dintre cititorii noștri cei mai fideli, regretatul Paul Barbăneagră: „Confruntările social-politice care frământă neamul nostru în perioada zisă de «tranziție» au reafirmat o idee fundamentală: adevărata dreaptă este

meta-politică,

situându-se, prin conținutul și aspirațiile ei, nu la dreapta «centrului», ci
în inima văzduhului,

între «Ierusalimul ceresc» și întruchiparea lui lumească, între adevărurile revelate și tumultul
cetății. Într-un peisaj social confuz și profanat de «stângi» și «drepte» deghizate,
Puncte Cardinale

a regândit deschis valorile noastre creștinești și naționale..."

E mult? E puțin? Cert este că pentru noi a fost la un moment dat
totul

și că-i rămânem perpetuu recunoscători lui Gabriel Constantinescu, fără de care fiecare dintre
noi am fi fost infinit mai săraci și mai singuri.

Gelu Netea

La despărțirea de *Puncte Cardinale*

Nu-mi plac găurile, plecările, despărțirile. Șuieratul locomotivelor, luarea de rămas-bun, fluturarea mâinilor, otrava cuvântului *adio*. Patetismele, naufragiile, scufundările. Îmi plac numai venirile, întâlnirile, prezențele. Năzuințele și speranțele spre mai bine, mai sigur, mai frumos. Steagul fluturând pe catarg, în bătaia vânturilor potrivnice.

Din păcate, țara în care trăiesc mi-a oferit prea puține momente dorite și prea multe dintre celelalte. Aproape de fiecare dată, lumina imaginată mi-a fost acoperită de realitatea întunecată. Un astfel de moment, pe care îl doream nepieritor, a apărut în urmă cu 20 de ani: un grup restrâns de oameni, inimoși și patrioți, al cărui far necontestat a fost regretatul Gabriel Constantinescu, și-a ridicat glasul spre auzul și vederea tuturor celor ce așteptam, credeam, speram.

Revista proaspăt apărută, încă de la primul ei număr, ne-a indicat drumul spre miazăzi, niciodată spre miazănoapte; ca o busolă, arătându-ne veșnic răsăritul, nicidecum asfințitul. Nimeni nu are nevoie de tenebrele nopții; toată lumea vrea să se îndrepte spre zorii dimineții. Este ceea ce a făcut, în ultimele două decenii, această revistă – prima cu adevărat de dreapta, izvorâtă din peisajul nocturn, stâng și strâmb al României post-comuniste. Încercând să ne

Împrăștiie confuziile, să ne deslușească întrebările, să ne găsească răspunsurile. A reușit, n-a reușit? Asta numai Dumnezeu poate ști, dincolo de sentimentele pe care fiecare le purtăm în inimă și în minte.

În ce mă privește, nu-mi propun un excurs sau o evaluare asupra întregii sale activități. Peronul trist pe care mă aflu, în București, și bagajele pe care le văd strânse în redacția de la Sibiu mă opresc în a putea fi analitic, sintetic, cuprinzător, cântăritor și obiectiv prețuitor. Nu pot fi decât subiectiv, în calitate de vechi al ei colaborator... [...]

Sigur că orice lucru are un început și un sfârșit. Dar gândul că luna viitoare nu voi mai merge la Autogara Militari, să ridic

Punctele Cardinale

, trimise spre difuzare, mă umple de o singurătate imposibil de descris. Aceeași singurătate o vor resimți, fără îndoială, abonații din capitală, cât și, mai ales, cei din largul lumii – din Austria, Germania, Grecia, Franța, Elveția, Suedia, Spania, Canada, Statele Unite, Australia –, așteptători de și încrezători în articolele ce, lună de lună, le alungau disperarea, le întrețineau nădejdea, le potoleau dorul de acasă... [...]

A crede nețărmurit... Cu acest crez ne-a obișnuit această revistă, deopotrivă sibiană, bucureșteană, românească și europeană.

La urma urmei, care este rezumatul unei povești pe care, trebuie să recunosc, *volens nolens*

, că n-am altă putere decât să o sfârșesc? Ce au vrut, în esență,

Punctele Cardinale

? Să dezgroape adevărurile îngropate. [...] Prin toate articolele sale, revista

Puncte cardinale

a vrut să cinstească, mai întâi, memoria celor căzuți – pe front, în munți, în lagăre, în închisori – și să încerce a le face dreptate. Apoi a creat câteva punți: între bătrâni și tineri; între țară și Exil; între confesiunile creștine tradiționale din România... Sunt cuvintele întemeietorului Gabriel Constantinescu și crezul celor ce l-au urmat îndeaproape: Demostene Andronescu, Răzvan Codrescu, Marcel Petrișor... [...]

Rămas-bun, revistă! Îmi țin frâiele despărțirii în batistă. Acesta este ultimul tău număr, umăr. Sanctuar și altar de românism și creștinism ortodox. Este pentru ultima oară când numărul tău dublu mai formează un cuplu – între realizatori și cititori, înfrățiți, veșnic și fierbinte, într-o viitoare aducere-aminte, pe care, în prezent, sunt incapabil să o pot prefigura în cuvinte. Îți mulțumesc că ai existat. Nu știu dacă te-am meritat. Numai Dumnezeu ne poate judeca sufletele, cugetele...

credință
iubire
speranță

PUNCTE
CARDINALE

PERIODIC INDEPENDENT DE ORIENTARE NATIONAL-CREȘTINĂ

LISTA COLABORATORILOR REVISTEI *PUNCTE CARDINALE*

(numerele 1-240: ianuarie 1991 – decembrie 2010)

Lista alfabetică de mai jos cuprinde numai numele celor care au elaborat materiale ori au prestat lucrări special pentru *Puncte cardinale*, sau care ne-au dat personal îngăduința de a le prelua/traduce materiale apărute în alte publicații (din țară sau din străinătate). S-au dat cu *italice*

pseudonimele, iar cu

boldite

au fost puși în evidență cei ce au avut – constant sau doar într-un anumit interval – cea mai mare pondere în realizarea revistei (indiferent de activitatea prestată). Unii colaboratori au rămas fideli revistei, alții (după o prezență mai mult sau mai puțin îndelungată) s-au îndepărtat de ea: tuturor li se cuvin, însă, mulțumirile noastre.

Se cade să închinăm un gând pios și plin de recunoștință celor ce au părăsit, între timp, lumea aceasta (în dreptul numelor respective figurează semnul crucii), dar pe care-i păstrăm vii în inimile noastre (este posibil ca unii sporadici colaboratori mai vechi, mai ales din străinătate, să fi decedat între timp, iar noi să nu fi aflat).

Nu au fost incluse în această listă numele celor ale căror contribuții au fost preluate, fără accept direct, din alte surse (volume, periodice sau site-uri, mai vechi sau mai noi, din țară sau din străinătate), nici numele celor ce n-au semnat decât "drepturi la replică" sau diferite comunicate (mai mult sau mai puțin oficiale).

De asemenea, nu figurează în lista alfabetică numele celor doar intervievați de-a lungul vremii (Doina Cornea, Corneliu Coposu †, Sergiu Cunesco, Marian Munteanu, Petre Țuțea †, Constantin Ticu Dumitrescu †, Teodor Baconsky, Dumitru Gh. Bordeianu †, Alain de Benoist, Neagu Djuvara, George Petre †, Liviu Ioan Stoiciu, Andrei Șerban, Tatiana Niculescu Bran, Dan Puric, Valentina Gafencu, Codruța Sorina Missbach, Nicolae Mărgineanu, Arhim. Petroniu Tănase etc.), cărora le rămânem nu mai puțin îndatorați.

A

Airinei, CristianAldea, Mihai-AndreiAlexe, Mircea (Germania)

Alupei, Silviu

Anania, Î. P. S. Bartolomeu [Valeriu]

Anderca, Traian T. †

Andronescu, Demostene (*redactor-șef adj.*)

Andronescu, Mălina (*trad.*)**Anghel, Alexandru**

Antim, AlexandruArcadie, Vitalie (Republica Moldova)

Ardeleanu, George

Aronet, CaesarAștelian, RalucaAtanasov, Petăr (Bulgaria)

B

Bacali, MihaelaBaciu, Călin

Baciu, Petru C.

Bacu, Dumitru (Franța) †

Badea, ViorelBălașa, Radu

Baltag, Victor [Ioan] Alexandru

Banea, Dumitru †

Banea, Ligia (*secretar de redacție*) Barbu, Nicolae-Mihail (*graf.*) Barbu, Tita (*foto*) Baștovoii, Savatie (Republica Moldova)

Bănulescu, Martha

Barbăneagră, Paul (Franța) †

Bădițescu, Carolina (*trad.*)

Bădițescu, Marius

Băndoiu, Andreea

Băncilă, Maria (*trad.*) Bănescu, Vasile Bârsan, Nicolae

Berghezan, Ilie

Berzescu, Atanasie **Bichir, Florian**

Boer, Alexandru

Bogdan, Gheorghe Bogoevici, Radu

Boilă, Matei Boldur-Lățescu, Gheorghe Bordeianu, Rodica

Boroneanț, Vasile

Brahonschi, Gheorghe †

Bratu, Mihai Brădescu, Denis-Steliana

Brânzaș, Liviu †

Brânză, Amfilohie Brânzei, Octavian

Brudiu, M.

Buculei, Teodor

Bucuroiu, Răzvan Budău, Dorin

Bukiu, Jean

Bunta, Silviu

Buracu, Mihai

Burz Pânzaru, Andrei

Buta, Crina (*culegător*)

Buzi, Theodor (Elveția)

C

Calciu-Dumitreasa, Gheorghe (corespondent – S.U.A.) †

Caraman, Marius (*foto*)

Cazacu, Marcel Gh. †

Căbaș, Doina Marilena (*corector*)

Căbaș, George **Călinescu, Erast** (Canada)

Călvărăsan, Luca I. †

Cândea, Virgil †

Cheche, Cristina (*trad.*)

Chesaru, Radu †

Chirilă, Pavel

Chirilă, Teodosie

Cioboteanu, Mihai Ciocoi, Gheorghiuță

Ciuchină, Teodora (*tehnoredactor*)

Ciulin, Andreea (*culegător*)

Clonaru, Victor †

Codrescu, Răzvan (*redactor-șef*)

Codresin, CarmenCoja, Ion
Cojocaru, Nicolae †
Comănescu, Radu
Coman, Alexander (Germania)
Constantinescu, Constantin
Constantinescu, Gabriel (*director*) †
Constantinescu, Laurențiu (*tehnoredactor*)
Constantinescu-Blaj, MariaCorban, CarmenCornea, Daniel [Monahul] (Mânăstirea Tarcău)
Coriciuc, DianaCostache, Eugen (*foto*)
Costache, Marian (Canada)Crasnean, GeorgeCrasnean, Nane (*graf.*)
Crăcea [Jianu], Flora †
Crăcea, N. †
Crăciun, Adrian (*tehnoredactor*)Crăciun, Alexandru ValentinCreangă, Mihai
Crepcia, Nicolae
Cristescu [-Dinescu], Sofica †
Crivăț [-Vasile], Anca
Crivăț-Vasile, AdolfCuliceanu, VirgiliuCurcă, PaulCușa, GeorgeCuțulab, Ana-Maria

D

Damian, CosmaDan, Valentin
Danciu, Ștefăniță**De Flers, René Al.** (Germania)
Delcescu, Mihai (Germania) †
Deliu, Iulian
Derdena, Mihai StereDiaconescu, ConstantinDimcea, AlexandruDîrlău, Andrei
Dobrescu, Valerian (Germania)
Dragodan, Constantin Aurel †
Drăgulescu, AdrianDulgheru, Elena
Dumitreasa, Ion †
Dumitresco, Georges (*graf. – Elveția*)Dumitrescu, Florin (*trad.*)
Dumitrescu, Mircea †
Dumitrescu, Monica
Dumitrescu, Sorin
Dumitriu, Nic. C.
Dunăreanu, Radu
Dunca, Vasile
Duță, Cristina

E

Enache, GeorgeEnescu, Radu (Spania)
Eșan, Ioan **F**
Fabini Hermann*Făgărășanu, Sorin V.*
Făget, Mihai †
Filip, Lucian (*redactor*)Filoteanu, Anca [Anne-Marie]
Florea, Corneliu (Canada)Florian, Smaranda
Fratele Alexandru (Sf. Munte Athos) Funda, Dumitru [Tache] †

G

Galeriu, Constantin [Părintele Galeriu] †
Ganea, Marian *Gavril, Mihail*
Gavrilă [Ogoranu], Ion †Gavriluță, Iulian
Găină, Ovidiu [*Stan M. Popescu*] (Argentina)
Gândea, D.
Gheorghiev, Vanghel (Bulgaria)
Gheorghită, Viorel †
Gherasim, Gabriel (S.U.A.)
Gherasim, Teodor (S.U.A.)
Gherman, Ion
Ghermani, Dionisie (Germania)
Ghibu, Diana
Ghimici, Eugenia
Ghinea, Simion †
Golea, Traian (S.U.A.) †
Goleșteanu, Petru (Australia)
Gorunescu-Penciu, Gheorghe
Gomboș, StelianGrebenea, N. †Grecu, Ignatie [Monahul]
Greuceanu, Radu (Canada)
Grossu, Sergiu (Franța/România) †
Groza, Dumitru †
Guga, Silviu
Gulan, Aurelian †
Gurău, Veronica [Maica Veronica] †
Gurgu, Ionuț (*trad.*)Gurgu, Sladjana (*trad.*)

H

Halmadi, Corneliu (*tehnoredactor*)
Halmaghi, Ioan (S.U.A./România) †
Hâncu, Cristiana
Henegariu, N. [Nicolae]
Hossu, Andrei-Iustin
Hrașovan, Rafael
Hristu, DamianHurduzeu, Ovidiu (S.U.A.)

I

Iamandi, [Jacques] V. (Canada/România)Iancu, RomeoIftime, AlexandruIftime, Oanallie, Cătălin

Ioanid, Alexandru Virgil [Gil]

†
Iogu, Petre †
Ionașcu, Iuvenalie (Italia)Ionescu, Răzvan
Iorgulescu, Constantin (*redactor*)
Iovan, Ioan †
Ivan, Amelia Orlandina (*trad.*)

J

Jecu, Radu
Jivan, Ștefana
Joantă, Î. P. S. Serafim (Germania)

L

Lang, Wilfried H. (Germania)
Langa, Tertulian
Lăpădat, Ionuț
Leiter, Octavian
Licăroiu, Gabriel
Liteanu, Sever
Lucian, Marcel
Lungu, Neculai Vasile †
Luțai, Justin Leon

M

Man, Silviu
Manolache, Dumitru
Manolescu, Hrisostom
Marc, Cristian
Marcu, Anghel †
Mareș, Ioan
Marian, Doina
Marian, Vasile A. [V.A.M.]
Maricar, Marian
Marineasa, Zaharia †
Marinescu, Aurel Sergiu †
Marinica, Mihai
Mateescu, Dana
Matei, Bogdan-Ioan
Matei, Cristina
Matei, Geta
Mateiaș, Virgil †
Maxim, Aurel †
Maxim, Virgil †
Mălureanu, Alexandru
Mărculescu, Radu
Mărgineanu, Monica
Mekereș, Gabriel
Mezdrea, Dora
Mihai, Constantin
Mihalache, Nicolae
Mihuț, Ilie
Militaru, Mihai
Milutinovici, Ioana (*trad.*)
Mitra, Eftimie [T.]
Mitra, Tony P.
Miu, Constantin
Mizgan, Ion Alexandru
Mocanu, Sebastian †
Moga, Daniela
Moga, Grigore (*trad.*)
Mohanu, Constantin
Moise, Victor †
Moisin, Anton
Moldoveanu, Benedict (Republica Moldova)
Moldoveanu, Gabriela
Mugur, Ioan S.
Munteanu, Bogdan
Mureșan, Vlad [M. Vlad]
Mutti, Claudio (*correspondent – Italia*)

N

Naidim, Marin †
Nasta, Atanasie
Nădăban, Fred [Fredolin] †

Neamțu, Mihail George

Necula, Ionel
Nedelea, Ioan [Jean]Neghină, Victor
Neicu, Ștefan
Neșțian, Valeriu C.
Netea, Gelu [Gheorghe]
Nicolae, C.
Nicolau, Mircea
Nicolau, Nae †

Nicolescu, Costion

Niculescu, SimonaNistor, G.
Nistor, Dan Ioan
Nistor, Ioan (*secretar de redacție*)Niță, Alexandru Mihail (Sf. Munte Athos/Sâmbăta de Sus)
Niță, Nicolae (S.U.A.)Nițelea, Victor

O

Oancea, RaduOancea, Zosim †
Ocneanu-Thiéry, Ioana (*trad.* – Franța)Olaru, VasileOlteanu, GheorgheOniga, Dumitru
Oprîșiu, Ioan
Oroveanu, Mihai (*foto*)
Orth, Ștefan (*graf.*)

P

Paceag, D. [Dumitru] G. †
Pamvo, Juvenalie
Pană, Zahu [Zaharia] (S.U.A.) †
Pantazi, Ion (Germania) †
Papazu, Monica (Danemarca)
Papazu, Florin †
Paragină, Ion †
Paraschivescu, IonPassima, LilaPatrichi, Viorel
Pădure, Marina GabrielaPănăzan, Maria-Daniela
Părăian, Teofil †
Păun, Nicu †
Păvălașcu, CezarPăvălucă, Cristian
Pârău, Eugen Vlad
Pârvan, ȘtefanPârvu, Iustin
Pâslaru, Serafim V. †
Penciu, Gh.Petcu, Adrian NicolaePetrache, Tatiana (*trad.*)Petrescu, Al[exandru]
Petrescu [Oțel], Aspazia
Petrișor, Dana (Franța)
Petrișor, Marcel (*redactor*)
Phillip, D. (Canada)
Pivin, George Leandru †
Platon, MirceaPlop, Gh.Pop, Dorin AlexandruPop, Livia
Pop, NicolaePopa, NicolaePopa, Șerban (Canada)Popescu, Adrian

Popescu, Florin
Popescu, I. I. **Popescu, Lucian D.**
Popescu, Traian ["Macă"] †
Popescu, Valentin (*trad.*)
Popescu-Sandu, Victor
Popovici, Doru
Poptămaș, Dumitru
Posada, Mihai
Preda, Radu
Protopopescu, Vlad (Australia)
Purcărea, Nicolae

R

Radu, Ștefan
Răduleanu, Galina
Rădulescu, Bogdan G.
Rădulescu, Octavian A. †
Răilean, Bartolomeu
Răzeșu, Andrei †
Râmboiu, Septimiu †
Rezachevici, Constantin
Roșca, Viorel
Rotaru, Bianca
Rusu, Ioan N. †
Rusu, Toderiță

S

Sari [Sarry], Achile †
Săndoiu, Gabriel
Săndulescu, Alexandru (*trad.*)
Sârbu, Adrian
Seliște, Marcel
Răduț
Sergentu, Octavian
Sfințescu, Duiliu (Franța) †
Silion, Bogdan
Silvestru, Emil
Smirnoff, [Doru] Codrin V.
Spătariu, Maria
Stan, Constantin I. **Stan, Marian**
Stan Petruțiu, Nicolae
Stăncescu, Andrei
Stănescu, Bucur †
Stănescu, Gabriel
Stănescu, Gheorghe †
Străchinaru, Constantin N.
Strejnicu, Flor †
Stroe, Ionuț
Sturdza, Ilie-Vlad (Spania) †
Suru, Șerban
Șșontică, Daniela
Ștefan, Corina
Ștefan, George
Ștefan, Horia
Șuteu, Maria Livia (*trad.*)

T

Tarcea, Mircea
Tămaș, Adriana (*trad.*)
Tănase, Nicu
Tănase, Viorel
Tănăsescu, Raluca
Târziu, Claudiu
Teglaru-Voina, Dina

Teodorov, Adrian
Teodot [Teofil] Monahul (de la Suceava) †
Tescanu, Nicolae
Tiberian, Florea (*redactor*)
Timaru, Mihai †
Tomotaș, Laurian Trosca, Maria-Rodica Turculeț, Tiberiu
Tutunea, Junona
Țene, Ionuț
Țigu, Viorel Gh.

U

Uba, Traian Calin

Udriște, Rafael Ungureanu, Ion (Germania) Untea, Cristian
Urdea, Radu Urdea, Zaharie Ursan, Maria
Usca, Ana
Usca, Ioan [Sorin]
Ușică, Nicolae

V

Valică, Mihai
Vasigu, D.
Vasile, Danion **Vasilescu, Adolf [A. V.]**
Vasilescu, Dania Vasilescu, Ovidiu (S.U.A.)
Vasilii, Mugur
Vasilii-Scraba, Isabela
Vălimăreanu, Petre (Germania) †
Vântu, Cornel
Velescu, Petru Verzea, Ileana
Victor, N.
Vizirescu, Pan M. †
Vlad, Eugenia (*trad.*) Vlad-Guga, Tațiana
Vlădăreanu, Silviu-Andrei Vlăduță, Bogdan
Vosganian, Varujan Volcinschi, Raul
Vrânceanu, Dora
Vuia, Ovidiu (Germania) †

Z

Zaharia, Octavian †
Zeană, Ion(el) †
Zimboreanu, Andrei (Franța)

Pentru sprijinul acordat de-a lungul vremii, adeseori cu nobilă discreție, revistei și editurii noastre (dar și efemerei foi *Lumea satelor* – supliment al *Punctelor cardinale*, apărut lunar, din octombrie 1994 până în iunie 1996), se cuvin evocate cu recunoștință multe nume (respectăm aceeași ordine alfabetică):

Mircea Alexe (Germania), Constantin Apolzan (Germania), Eugenia Auner (Germania), George

Bălașu (Canada), Andreea Banea,

Toma Banea

, Elena și Vasile Bechiș (S.U.A.), Nidia Belcea (S.U.A.), Eftimiu Benea †,

Radu Bogdan

, Maria Brahonschi †, Angela Brastaviceanu (Canada), Ierom. Amfilohie Brânză (Mănăstirea Diaconești), Aurel Buzi (Germania), Paul Caravia †, Adriana și Renzo Cărașu (Italia), Ana Chenereș, Romulus Ciric (Canada),

Felix Ciulin

,

Maria Constantinescu

, Elena Cristescu, Victor Dinescu, N. I. Dobra, Oara Drăgan, Pr. Cătălin Dumitrescu, Alexandru Fonta (Canada), Doina Gheorghian, Nicolae Ghincea, Elena Ghyka (S.U.A.), Ioana Ghyka (Canada/România), Maria Ghyka, Mihai Ghyka, Vasile Giurea (Austria), Ileana Grozavu, Rasofora Timoteea [Tudora] Hornea (Mănăstirea Christiana), Constantin Horodniceanu (Italia),

Ștefania și

J.-V. Iamandi

, Aurel Ionescu † (Germania), Dana Konya-Petrișor (Franța), Ana Maftעי, Mihai Maghiar (Australia), Andreas Makarov (Germania), Corneliu Marcu, Ana-Maria Marin † (Elveția), Ioan Mariș,

Tip. Masib

(conducerea și colectivul tipografic), Constantin Mărândici (S.U.A.), Mihaela Moisin (Canada), Nicolae Moroica (Germania), Laura Munteanu (Suedia), Constantin Nagacevschi † (Germania), Christian Nastu † (Franța),

Nicu Naum

† (Canada), Colette Niculescu,

Tip. Noblesse S.R.L.

(conducerea și colectivul tipografic), Cătălin Obreja (Canada),

Liliana și Viorel Pană

(Canada), Dan Păun (S.U.A.), Arhim. Iustin Pârveu, G. Pișcoci-Dănescu (Franța/România), Vetuța și Mihai Pop † (Canada),

Ileana și Nicolae Popa

(S.U.A.), Silvia Popa, Cătălin Popescu, Iulian Popescu, Traian Popescu † (Spania),

Nicolae Pora

† (Canada),

Aureliu Răuță

† (Spania), Alexandru Ronnett † (S.U.A.), Dumitru Sinu (S.U.A.), Mirel Stoenescu † (Elveția), Dionisie Stoinescu (Franța),

Petre Sultana

(Canada), Arhim. Petroniu Tănase (Schitul Prodromu – Sf. Munte Athos), Lidia Tăutu, Elena Titi (S.U.A.), Ion Tolan † (Germania), Monahul Valerian [Vasile-Dragoș Pâslaru] (Schitul Pătrunsa), Maria Ursan, Manuel Valeriu, Constantin Vasiliu (S.U.A.), Pr. Ion Vladovici, Ioan Vonica,

Paul Yawer

(Elveția).

**CUVÂNTUL TESTAMENTAR AL LUI GABRIEL CONSTANTINESCU
(ultimul interviu – ianuarie 2010) □ Iată-vă, domnule Gabriel Constantinescu, în cel
de-al 20-lea an al Punctelor cardinale! Ce sentiment vă stăpânește?**

De bucurie că am ajuns până aici și de amărăciune că nu mai am tot atâția ani mai puțin, ca să mă mai pot gândi serios nu numai la trecut, dar și la viitor. Eu fac parte dintr-o generație crescută în cultul datoriei împlinite. Și am căutat și eu, pe cât am putut, să-mi împlinesc datoria mea, atât înainte, cât și după decembrie 1989. Am ținut la *Puncte*

cardinale

ca un părinte la un copil. Le-am zămislit, dar nu le-aș fi putut crește fără sprijinul entuziast și generos al tuturor celor cu care am împărtășit credința, idealurile și munca de fiecare lună. Le mulțumesc că m-au ajutat până acum și îi rog să mă ierte că eu nu prea îi mai pot ajuta de acum înainte...

□□□□□□□□□□ **Cum ați reușit să formați această echipă, care a rezistat aproape neschimbată atâta timp?**

Nu am format-o eu; a dat Dumnezeu să ne întâlnim și să ținem la un loc. Nu numai echipa redacțională propriu-zisă, ci tot lotul, ca să zic așa, care e mult mai extins. E aici, în 20 de ani de apariție neîntreruptă, munca multor oameni, știuți și neștiuți. Din familia mea și în sens restrâns, dar și în sens larg, de înrudire sufletească. Poate că nu am realizat tot ce ne-am fi dorit să realizăm, poate că n-am făcut întotdeauna tot ce trebuia sau așa cum trebuia, dar am arătat măcar că este cu putință, chiar în această vreme a tuturor dezbinărilor, să fie oamenii solidari pe termen lung, să pună preț pe niște principii și să jertfească pentru ele. Nu-i

puțin lucru, cred eu.

De fapt, care este, spusă cât se poate pe scurt, povestea

Punctelor cardinale

?

Păi totul a început pe la jumătatea anului 1990, când mai toată generația închisorilor, și eu o dată cu ea, am început să ne dăm seama, din mersul evenimentelor, că speranțele din decembrie '89 fuseseră mai degrabă o amăgire. Relansarea Securității sub numele de S.R.I., rezultatele alegerilor din luna mai, chemarea minerilor pentru a apăra "democrația originală" și reprimarea sângeroasă a Pieții Universității, toate acestea m-au pus în fața alternativei:

resemnare

sau

luptă

. Valorificând singurele urmări pozitive ale evenimentelor din decembrie '89, adică libertatea de asociere și libertatea de expresie, am optat pentru luptă, iar arma aleasă fost

cuvântul

. Cu un grup restrâns, alcătuit din foști deținuți politici și din tineri intelectuali sibieni, am luat inițiativa înființării unei publicații care să apere tradiția românească autentică, demascând diversiunile neocomuniste, dar și orice alte forme de stângism anticreștin și antinațional. Primii "militanți" de bază în redacția

Punctelor cardinale

au fost camaradul de pușcărie Constantin Iorgulescu, din Mediaș, și tânărul inginer Constantin Apolzan, din Sibiu.

Inițiativa noastră a găsit repede sprijin la București, mediator fiind scriitorul Marcel Petrișor, și el fost deținut politic. Istoricul Demostene Andronescu, alt fost deținut politic, și Răzvan Codrescu, profesor de română din generația tânără, care scosese mai înainte o foaie numită *Veghea*

, ni s-au alăturat în mod fericit. Cu timpul, cercul colaboratorilor s-a lărgit, angajând și vechiul Exil anticomunist. Numărul de pagini a crescut și el: întâi de la 8 la 12, apoi de la 12 la 16, iar uneori chiar la 24. Dar a fost în primul rând o creștere calitativă, experiența acumulată spunându-și cuvântul. Nu zic că au fost eliminate toate stângăciile, sau toate excesele de ton, dar s-a ajuns la un plus de echilibru matur, pe care nu l-au nimerit întotdeauna publicațiile de dreapta...

Într-o declarație despre

Puncte cardinale

, scriitorul Dan Stanca spune: "Plecând de la titlul cărții lui Crainic

Puncte cardinale în haos

, cred că această revistă tensionează spiritul și, strângând în jurul ei colaboratori de prestigiu, ar putea să fie nu

Axa

sau

Buna Vestire

, așa cum se crede îndeobște despre ea, ci

Gândirea

sau

Vremea

acestui prezent problematic". Editorul Gabriel Stănescu este însă de altă părere: "Am

răsfoit-o curios, cu gândul la Nichifor Crainic... Nu, nu era o revistă care să continue linia gândirismului interbelic, ci mai degrabă o replică vie, necesară, dar și argumentată la acea «teroare a istoriei» de care vorbea Mircea Eliade". Cine are mai degrabă dreptate?

Unii mai cred că denumirea revistei ar fi fost preluată din titlul cărții lui Nichifor Crainic, *Puncte cardinale în haos*

. Am spus și cu alte ocazii că e o simplă coincidență. Ceea ce am avut noi în vedere, dincolo de orice aluzie sau înrudire culturală, a fost ideea pură și simplă de orientare

, de recuperare a reperelor

, atât de necesară unui popor dezorientat cu brutalitate de lungile decenii de comunism. Nu ne-am propus să fim nici

Axa

, nici

Gândirea

, nici altceva decât am fost sau am putut fi în contextul acestor vremuri, care nu prea mai seamănă cu cele de odinioară și în care dreapta adevărată, creștină și națională, continuă să fie mai mult un deziderat decât o realitate. Autodefinindu-ne ca "Periodic independent de orientare național-creștină", noi am încercat să provocăm la o reconstrucție a dreptei pe fondul noilor realități, iar nu la o simplă imitație epigonică a dreptei interbelice. Trecutul trebuie avut în vedere, dar nu poate fi reiterat ca atare. Este ceea ce n-au înțeles, din păcate, mulți supraviețuitori de bună credință ai Mișcării Legionare și mulți tineri exaltați sau teribiliști, care au preferat unei reconstrucții anevoioase o agitație ieftină și anacronică.

Am auzit spunându-se că la început – eu nu v-am descoperit decât în ultimii 16-17 ani – ați fi fost, totuși, o revistă de partid, cu angajare democrat-creștină...

E mult prea mult spus, chiar dacă nu-i total neadevărat. Să încerc să mă explic. La începutul anului 1990, un grup de foști deținuți politici înființase o formațiune politică de inspirație occidentală, mai ales germană, Uniunea Democrat Creștină (U.D.C.). Prin ianuarie 1990, venind la București, întâlneam la sediul acesteia, din Piața Amzei, mulți camarazi de temniță și de prizonierat în U.R.S.S., unii intelectuali de o valoare deosebită (ca de exemplu regretatul Virgil Alexandru Ioanid), majoritatea foști legionari sau membri ai Frățiilor de Cruce. Am încercat să sprijinim publicistic U.D.C., ca prim nucleu al unei drepte în reconstrucție, căreia nu-i putea strica în context o firmă europeană. Dacă această formațiune politică ar fi viat, poate că ar fi fost un câștig pentru dreapta din România, nu știu... Cert este că Securitatea a avut însă grijă să infiltreze U.D.C.-ul, chiar la vârf, cu agenți pregătiți din vreme, unii recrutați chiar din emigrație. Unul dintre aceștia, lider al partidului, a și făcut, cu un prilej oficial, următoarea declarație: "Primim în partid foști comuniști, dar nu primim foști legionari". Ei bine, a doua zi, sediul U.D.C. era gol de valori autentice... În acel moment, deși personal n-am fost membru al Legiunii, am hotărât să ne delimităm principial și să menționăm explicit "independența"

Punctelor cardinale

, ca să evităm orice confuzii sau suspiciuni. N-am fost niciodată "organ de partid" – nici legionar, nici nelegionar.

În ce privește precizarea: "de orientare național-creștină", ea s-a impus conștiinței noastre din momentul în care P.N.Ț. și-a adăugat, din interese strict conjuncturale, codița "creștin și democrat"; "creștin-democrația" potențială a fost atunci iremediabil confiscată de

politicianism. Țărăniștii au ucis-o demagogic, din fașă, ei rămânând și astăzi fără o adevărată identitate doctrinară, și cu atât mai puțin creștină... La fel se întâmplă acum, am impresia, cu ideea de "conservatorism", asumată abuziv de P.C., sau cu cea de "partid popular", spre care tinde P.D.-L. în dorința de a se delimita formal și de social-democrație, și de liberalism... În România, tot ce atinge politicianismul se spurcă sau se ieftinește; și dispare, în orice caz, ca alternativă credibilă și viabilă pentru o dreaptă adevărată.

Pentru că a venit vorba de etichete doctrinare sau ideologice, în ce raport vă aflați cu legionarismul, de care sunteți curent acuzați, ca publicație și ca grupare?

Avem convergențe certe, nu la nivelul formelor, ci la cel al principiilor directoare: slujim, după puteri, același ideal

național

și

creștin

. Ca și vechiul legionarism, credem că înnoirea socială pleacă de la om

, mai precis de la o reformă

moral-spirituală.

Nu ne asumăm excesele trecutului legionar (care și-au avut, totuși, motivația lor politică și psihologică), dar ne înclinăm cu respectul cuvenit în fața sacrificiilor legionare și nu uităm persecuțiile pe care acești cruciați ai românismului integral le-au îndurat sub toate regimurile (carlist, antonescian, comunist).

Concret, ce v-ați propus în mod prioritar cu Punctele cardinale

și cât considerați că ați realizat din ce v-ați propus, până în acest al 20-lea an?

Mai întâi, am ținut să cinstim memoria celor căzuți (pe front, în munți, în lagăre, în închisori) și să încercăm să le facem dreptate. Apoi am creat câteva punți: între bătrâni și tineri, între țară și Exil, între confesiunile creștine tradiționale ș.a.m.d. Ne-am atras un public fidel și am arătat că o publicație serioasă de dreapta este posibilă și că Tradiția poate răspunde plauzibil provocărilor actualității. [...]

Cum vedeți situația politică de astăzi a României?

Dreapta adevărată în România este încă firavă și marginalizată. În prim-plan se înghesuie să se ilustreze o "dreaptă" contrafăcută ("o dreaptă a stângii", cum îi place lui Răzvan Codrescu să spună), gen P.N.L., P.D.-L. sau P.N.G. Eu am fost la recente alegeri prezidențiale de partea lui Traian Băsescu, dar fără să-l idealizez și fără să cred vreo clipă că P.D.-L. ar putea ține loc de dreapta pe scena politică. A fi conjunctural "mai la dreapta" nu înseamnă "a fi de dreapta". Mă tem că mai trebuie încă vreo 20 de ani ca România să iasă din toate consecințele comunismului... Acesta este însă de-acum pariul altor generații...

A consemnat **Claudiu TÂRZIU**

